

זכיתי

מנדי, מתנדב שבע שנים בחוג האופניים.

דיברנו על מדפסות תלת ממד, שכיום אפילו מדפיסות לב שמושתל בבני אדם. ואז הוא שאל: "האם אפשר לייצר גם אקדח במדפסת? ומה לגבי הכדורים!"

זכיתי לחנוך נער ברמה אישית לאורך כשנה וחצי. מדי שבוע אספתי אותו בשעות אחה"צ והחזרתי בשעות הערב המאוחרות. יצאנו לסרט ואחר כך שתינו קפה ושוחחנו. שיחקנו בליארד, באולינג, ישבנו על שובר הגלים ודיברנו...

היו לו התפרצויות כעס זעם וניסיתי ללמד אותו "לספור עד עשר". ניסיתי "להגיע אליו", לקלף את קליפות הקשיחות וההגנה, ולראות בי חבר שאפשר לסמוך עליו. לקח הרבה זמן, אבל לאט לאט זה קרה. לצערי, בסופו של יום הנער התקשה לעמוד במטלות של דארנא והחליט לפרוש.

האם נכשלת? אני מאמין שהענקתי לו משהו ומקווה שכשהוא במקום אליו עבר, הוא יודע "לספור עד עשר" ופחות מסתבך. כל הזמן דמיינתי שבסביבה שונה ובתנאים נכונים, הנער הנבון, המקסים והמקשיב, שמנהל איתי שיחה נעימה, לא היה כאן היום אלא מצליח במקום אחר....

בשנים הראשונות חוויתי לא מעט אכזבות מנערים שהאמנתי שאם רק ירצו וישקיעו יתגברו על הקושי, אבל הם החליטו לעזוב.

ואז זה קרה, זוכר זאת כמו היום.

זכיתי לחגוג במסיבת הסיום של הבוגר הראשון שלנו בדארנא, כולנו הסתובבנו כמו תרנגולים גאים שהנה יש נער שצלח את הדרך והתקבל למסגרת הצה"לית. מאז הכל היסטוריה. יש לנו נציג ביחידה מובחרת ויש חבורה מכובדת של נערים עם תעודת בגרות מרשימה שנושקים את קו סיום המסלול בדארנא.

אני רוצה לקחת אתכם למסע של שבע שנים, לרגעים עצובים, מרתקים, משמחים, ובעיקר מאתגרים במסגרת התנדבות ב"דארנא".

זכיתי להכיר נערים שהגיעו מ"בירא עמיקתא" וצוות מופלא ומקצועי שעושה ימים כלילות כדי להציל אותם מטביעה ולהעלות אותם ל"איגרא רמא".

זכיתי להיות חלק מחבורת מתנדבים מופלאה שבוחרת להתנתק מהעבודה, מהבית, מהחברים וללוות את הנערים במסגרת חוג האופניים. כמעט מדי שבוע אנו הופכים לחלק "מהלהקה" שפורקת מתחים ברכיבה. נערים ש"בועטים" במסגרת ובדרך, מתקשים לקבל מרות, שהאלימות הפיזית והמילולית מתפרצת מהם כמעט בכל רכיבה.

כל פעם שאני חוזר מהפעילות אני משתף את אשתי בהתרגשות, בחוויות, שרובנו לא פוגשים ולא מכירים בחיי היום יום שלנו.

אני פוגש נערים צעירים שהגיעו לדארנא בגלל צריכת סמים, מעורבות באלימות קשה, גניבות. נערים שנולדו טהורים ונקיים בדיוק כמו הילדים שלכם ושלי, אלא שהגורל הביא אותם למחוזות בעייתיים. ילדים שגדלו בבתי קשוחים ובסביבה עבריינית. ילדים שחוו חוויות משפחתיות קשות, עברו התעללויות והתחנכו במסגרות חינוך לא קשובות ולא מחבקות שעיוותו את עולמם.

באחת הרכיבות ציוותו לי נער שעשה "קונצים", התעקש ללכת ברגל וסירב לרכוב עם כולם. מה עושים? ניסיתי לעניין אותו בסיפורים על טכנולוגיות מתקדמות.

אתם יכולים לעזור לנו!

אנו עומדים לפתוח **בית בוגרים** המיועד לבוגרי הפנימיה שהינם חסרי עורף משפחתי.

לדירת הבוגרים החדשה שלנו

יידרשו לנו ריהוט וציוד בסיסי:

- * מקרר, מיקרו וציוד למטבח
- * מיטות ומזרונים
- * ריהוט לסלון
- * מכונת כביסה, מייבש

תרומות!

כל תרומה מורגשת ובעלת משמעות גדולה בשיפור חייהם של הנערים.

עשינו היסטוריה

בית הספר לחינוך מיוחד בתוך הפנימיה

בספטמבר 2021 פתחנו את **בית הספר הראשון לחינוך מיוחד הפועל בתוך פנימיה של "חסות הנוער"**. המאמצים האדירים שהשקענו כבר מוכיחים את עצמם:

- * ביה"ס מורכב מארבע כיתות, ט' עד יב'. לכל כיתה מחנכת וסייעת.
- * כל נער זוכה ליותר שעות לימוד במערכת וכמו כן תל"ן (תכנית לימוד נוספת) בחוות הסוסים המהווה חלק ממקצוע הלימוד המורחב=חקלאות.
- * שיוך המורים ל"אופק חדש" (הסכם שכר חדש שמיטיב עם הנערים והמורים) מעניק לנערים יותר שעות לימוד פרטניות. המורים מתוגמלים על "שעות שהייה" לאחר יום הלימודים.
- * הנערים זוכים בשעות מובנות של טיפול באמנות, במימון משרד החינוך.
- * הנערים ניגשים לבחינות הבגרות במסגרת המוכרת של הפנימיה (עד כה הסענו אותם להבחן בבתי ספר אחרים).

פרידה ממדריכה

רעות, שעזבה אותנו אחרי שנתיים, כותבת:

עבורי דארנא היה המקום שבו יכולתי לצמוח ולגדול.

הלב התמלא כל יום בצחוק, שמחה, אהבה וקבלה. לימדו אותי - להתעצבן,

לכעוס, להישבר, ליפול, לתפוס את הראש ולשאול את עצמי מה עושים מפה,

ומייד אחרי זה להירגע, לנשום, לצחוק, להשתגע ולרקוד.

דארנא היתה מקום בו הנערים מכירים אותי כל כך טוב, שרק ממבט מצליחים

לזהות מה אני חושבת ומרגישה. הם לימדו אותי שיעור גדול לחיים על רגישות,

אכפתיות, קבלה וחוסר שיפוטיות.

בשנתיים בדארנא קיבלתי מתנות רבות: המדריכים שהפכו לחברים לחיים,

הצוות המוביל שהעניק לי הרבה ביטחון ומרחב ללמוד וכמובן הנערים שהם

גדולים מהחיים ומעוררי השראה!

אני בהכרת תודה ענקית למקום על הזכות להיות חלק ממנו!

